

Ημέρες αποστασίας, χρόνος απωλείας (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτούσια· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ευρισκόμενοι στο τέλος και αυτού του χρόνου και βλέποντας την αποστασία να βασιλεύει γύρω μας τολμούμε να αναρωτηθούμε, αν ο χρόνος της ζωής μας είναι χρόνος σωτηρίας η χρόνος απωλείας!

Από χρόνια απομακρυνόμαστε διαρκώς από το θέλημα και το νόμο του Θεού πράττοντες το δικό μας θέλημα και η αποστασία μας βαθαίνει όσο πέρναι ο καιρός, αφού ο δρόμος που έχουμε πάρει είναι κατηφορικός, είναι ο εύκολος δρόμος που οδηγεί στην απώλεια. Η αποστασία μας από τον Θεό προχωρεί προς το αποκορύφωμά της και δεν στηρίζεται μόνο στη θεωρητική, αλλά και στην πρακτική άρνηση της υπάρξεως της ψυχής, του πνευματικού κόσμου και της αιωνιότητας. Η αγάπη πάγωσε στις καρδιές μας. Δεν βλέπουμε το διπλανό μας με συμπόνοια, με σπλαχνικό μάτι. Το μόνο που μας ενδιαφέρει είναι η δική μας καλοζωία, τα δικά μας συμφέροντα. Για εμάς γράφηκε το παλιό τραγούδι που λέει «Όποιος τρώει και πίνει και καλοπερνά, δεν τον νοιάζει, μάννα μου, ο άλλος αν πεινά». Χωρίς αγάπη και χωρίς μεταθανάτιες ανησυχίες η ζωή μας δεν διαφέρει σε τίποτα από τη ζωή των ζώων, αυτών που ζούν για να τρώνε, ενώ εμείς οι άνθρωποι, και μάλιστα οι πιστοί στον Χριστό μας, πρέπει να τρώμε μόνο για να ζούμε. Έχουμε αποστατήσει, δυστυχώς, και, έτσι, με μεγάλη άνεση προχωρούμε στην ασέβεια και στη διαφθορά, στην αρχαιοελληνική ρήση “φάγωμεν, πίωμεν, αύριον γαρ απονθήσκομεν”.

Το κακό στις ημέρες μας πλήθυνε και διαπράττεται ευκολότερα και ανετώτερα με την επιστημονική εξέλιξη. Ζούμε σε εποχή, σαν αυτή που ομολογεί πρώτα ο Ψαλμωδός Δαβίδ (Ψαλμ. ΝΒ΄ 4) και έπειτα επαναλαμβάνει ο θεός Παύλος:

“Πάντες εξέκλιναν, άμα ηχρειώθησαν· ουκ έστι ποιων χρηστότητα, ουκ έστιν έως ενός» (Ρωμ. γ΄ 12). Όλοι γύρω μας παρεκτράπησαν από το σωστό δρόμο, το δρόμο της αρετής και εξαχρειώθηκαν. Δεν υπάρχει κανείς που να ενεργεί το αγαθό, να ενεργεί σύμφωνα με το θέλημα του Θεού μας, σύμφωνα με τις αρχές του Ευαγγελίου Του. Δεν υπάρχει ούτε ένας και, αλλοίμονο, όταν θα ξεχειλίσει το ποτήρι της υπομονής του Θεού!

Δεν έφθασε, όμως, στις ημέρες μας μόνο η αποστασία μας. Είναι και η διαστροφή! Το άσπρο το λέμε μαύρο, το κακό καλό, το άσχημο όμορφο. Η κακία προβάλλεται ως αρετή και η αρετή ως αμαρτία. Και όταν αμνηστεύουμε την αμαρτία δεν οδηγούμαστε σε μετάνοια και φυσικά σε εξομολόγηση, σε συντριβή καρδιάς. Αυτή είναι η εσχάτη πλάνη, η χειρότερη αμαρτία, η αμετανοησία και η αμνήστευση των θανασίμων αμαρτιών μας. Βλασφημούμε δηλαδή με τη ζωή μας το Πανάγιο Πνεύμα και αρνούμαστε κάθε θεϊκή βοήθεια αυτονομούμενοι και νομίζοντας ότι εξουσιάζουμε τα πάντα και ιδίως τον εαυτό μας. Ο Θεός μας είναι περιττός. Και χωρίς Αυτόν φθάσαμε σε ισοπέδωση θρησκειών, φυλών, κρατών, γλωσσών, εθίμων και παραδόσεων. Φθάσαμε στην παγκοσμιοποίηση και απολαμβάνουμε τους καρπούς της, την κρίση, το έγκλημα, την ανεργία, τη φτώχεια. Το χειρότερο, όμως, είναι ότι βαδίζουμε όλοι σαν υπνωτισμένοι και ενώ γνωρίζαμε το στραβό δρόμο που πήραμε δεν αντιδρούσαμε, όπως και ακόμη και τώρα δεν αντιδρούμε καθόλου ή αντιδρούμε ελάχιστα. Νομίζουμε πολλοί από εμάς ότι ζούμε χριστιανική ζωή, αλλά γελιόμαστε και κοροϊδεύουμε και τον Θεό μας. Πηγαίνουμε στην Εκκλησία, συνήθως προς το τέλος των Ιερών Ακολουθιών, όχι για να δοξάσουμε τον Θεό μας, για τις ευεργεσίες Του προς εμάς και να προσευχηθούμε θερμά για όλο τον κόσμο, αλλά για να φανούμε στα μάτια των συνανθρώπων μας ότι θρησκεύουμε, ότι είμαστε άνθρωποι του Θεού. Πόσο επιφανειακοί άνθρωποι είμαστε! Ο Θεός μας, όμως, ο οποίος «ου μυκτηρίζεται» (Γαλ. στ΄ 7), μας λέει με το στόμα του Προφήτη Ησαΐα «ο λαός μου ταίς χείλεσι με τιμά· η καρδιά αυτού πόρρω απέχει απ’ εμού» (Ησ. κθ΄ 13).

Όλοι μας, εκτός από ελάχιστες εξαιρέσεις, κυλιόμαστε καθημερινά στο βούρκο της αμαρτίας. Και επειδή η αμαρτία μας έχει γίνει συνήθεια δεν νοιώθουμε ότι κάνουμε κάτι κακό, αλλά την απολαμβάνουμε σαν κάτι το φυσιολογικό.

(συνεχίζεται)